

giften refunderet lige som alle andre Udgifter med Hensyn til de alderdomsunderstøttede. Jeg vil altsaa meget anbefale dette Underændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds.

Ordføreren (Philipsen): Jeg vil i mine Svarebemærkninger kunne holde mig saa godt som udelukkende til den højtærede Ministers Udtalelser, idet det, der er fremkommet fra anden Side, ikke giver mig Anledning til Tilføjelser, og idet det Ændringsforslag, der er fremkommet fra det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Lohmann) jo nu er accepteret af den højtærede Minister, og saaledes som jeg bebudede, heller ikke vil møde Modstand, men kun Anbefaling fra Forslagsstillerne. Jeg vender mig til den højtærede Ministers Udtalelser og skal prøve paa at besvare ham saa kort som muligt. Den højtærede Minister lagde megen Vægt paa at komplimentere det oprindelige Forslag, udgaaende fra det socialdemokratiske Parti, som særlig velskrevet. Jeg deler ganske hans Mening, men det forekommer mig, at han i Relation til det her foreliggende end ikke har givet det nok. Thi det er jo saa, at saa godt som alt, hvad der findes i vort Forslag, bortset fra Udtrykkene, er bygget paa Enkeltheder i det socialdemokratiske Forslag; kun paa et eneste Punkt have vi fremdraget et nyt Moment, nemlig den forladede Hustru. Nu kan man dertil sige, hvad der ogsaa er rigtigt, at meget af det socialdemokratiske Forslag er ganske det samme eller svarende til, hvad der længe før Socialdemokraterne have stillet Reformforslag til den bestaaende Lov, er fremkommet fra Venstres Side som Reformforslag til Alderdomsloven. F. Eks. have det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), det ærede Medlem for Fakse (A. Jensen) og det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) jo til forskellige Tider fremsat Smaaaforslag til Ændring af den bestaaende Lov. Men det, som overhovedet retfærdiggør, at vi ere fremkomne med et selvstændigt Lovforslag i Form af et Ændringsforslag til det socialdemokratiske, er dette, at vi i Virkeligheden følge i de oprindelige Forslagsstilleres Spor. Det kunne vi jo for saa vidt ogsaa gøre uden i nogen væsentlig Grad at komme paa Kant med det bestaaende Samfund. Thi det maa man sikkert erkende, at det socialdemokratiske Forslag vender ikke op og ned paa Verden og navnlig ikke paa Loven af 1891. Det

hviler jo i Grunden paa de samme Hovedbetragtninger, som selve Loven af 1891 i den Henseende indeholder, men som det vil være den højtærede Minister bekendt, har f. Eks. jeg et ganske andet Standpunkt. Den ærede Minister siger, at det under ham, at vi paa den ene Side have opgivet at gaa over til en principiel Reform af den nugældende Lov, fordi vi ere blevne skræmmede ved Udtalelser fra de kommunale Raad, medens vi paa den anden Side ikke har ladet os skræmme fra at nedsætte de 10 Aar, i hvilke vedkommende skulle have holdt sig fri for Fattigvæsenet, til 5 Aar, uagtet der ogsaa mod dette er kommet advarende Røster fra de kommunale Raad. Der tror jeg, at den højtærede Minister ikke tænker ganske logisk. En Reform i den af den københavnske Magistrat anviste Retning er en Ændring, som vil være noget, der skal udøves fra Kommunernes Side. Det er en Regel om en principielt anden Administration af Loven. Det er en Regel, som paa en Gang vil gøre Loven strammere og paa den anden Side vil udvide dens Omraade betydeligt. Se, det er et Forslag, om hvilket man kan sige, at før der har dannet sig en fast og sikker Opinion derom hos vore administrative Myndigheder, før man ikke skride dertil. Nu vel, jeg er ikke saa sikker paa, at det er rigtigt, jeg er navnlig ikke sikker paa, at hvis man havde sendt den nugældende Alderdomslov, før den blev vedtagen, om til et lignende Plebiscit i alle Landets Kommuner og vilde have gjort dens Vedtagelse afhængig af et saadant Plebiscit — ja, jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at den saa var falden omtrent enstemmigt hele Landet over. Det er ikke saa underligt, dette, at Kommunerne ere angst for noget nyt, bange for noget, der er væsentligt forskelligt fra det, man har, og navnlig kan det godt være, at de nære stærk Mistillid, naar noget saadant nyt kommer fra København. De ere vistnok tilbøjelige til at sige: Kan noget godt komme fra Galilæa? Det er nu en Ting, men en anden Ting er, at Kommunerne, som ere dem, der give Pengene ud til Lovens Gennemførelse, nødvendigvis ville have Betæneligheder ved en Bestemmelse, som kun kan forøge Kommunens Udgifter og ikke kan have anden Virkning, nemlig Bestemmelsen om de 5 Aar. Men det er noget, vi ikke spørge Kommunerne om. Det er noget, vi alle vide, at vi kunne være lige saa frisindede og demokratiske Mennesker, vi være ville — i det Øjeblik vi blive Administrationschefer, blive vi kar-